

gørende ved de danske Statsbaner, erklærer paa Ære og Samvittighed, at jeg, saa længe jeg forbliver i Statsbanernes Tjeneste, nøje skal iagttage saavel Banernes almindelige Reglementer og Instrukser som de særlige Forskrifter, der maatte blive givne af mine foresatte, samt af yderste Evne stræbe at befordre Statsbanernes Bedste og at afværge enhver Skade saavel for Banerne med Tilbehør som for dem, der benytte samme, og at jeg ingen Sinde, selv om jeg forlader Statsbanernes Tjeneste, vil betro nogen som helst Indholdet af de paa Statsbanernes Telegraf- og Telefonledninger befordrede Telegrammer eller telefoniske Samtaler, der maatte komme til min Kundskab, ligesom jeg forpligter mig til ikke at betro uvedkommende Navnene paa dem, der sende og modtage Telegrammer eller udveksle telefoniske Samtaler.“ Jeg har oplæst dette Kuriosum, fordi det jo er et ganske mærkværdigt Cirkulære, og det er mærkværdigt paa forskellige Maader. For det første synes det jo mærkværdigt, at en saadan Kontrakt kan blive forelagt af Generaldirektøren i Aaret 1909, thi det meste af dette Indhold, ja $\frac{9}{10}$ deraf, have disse Arbejdere, som ere tvungne til at underskrive, ikke det mindste til at gøre med. Det er endnu mærkværdigere; de 1,500—1,600 Arbejdere, som have underskrevet, have ikke det mindste at gøre med Telegraf eller Telefon eller noget som helst af det, der staar i Kontrakten. Det lyder ogsaa næsten utroligt, at man har forlangt, at Arbejderne skulle underskrive paa, at de ville iagttage ikke alene de nugældende Reglementer og Instrukser, men ogsaa dem, der maatte komme i Fremtiden, og det have de maattet gøre. De have imidlertid indsendt en Protest til Generaldirektøren, som han har maattet modtage, men underskrive have de maattet. Jeg synes, at et saadant Aktstykke fortjener at blive opbevaret til Minde om den bureaukratiske Embedsmandsvælde, som fandtes indenfor de danske Statsbaner, ja, jeg kan maaske tilføje indenfor den danske Stat i 1909, som forhaabentlig bliver det sidste Regeringsaar for Embedsmændene.

Der er tillige et andet Cirkulære, som udsendes ved en Mands Antagelse under Statsbanerne, som ogsaa er ganske mærkværdigt, og som nødvendigvis bringer mange Folk til at bryde det, de underskrive, eller til at underskrive paa en Usandhed. Det er det, at de maa underskrive paa, at de ingen Gæld have. Det

er jo ganske mærkværdigt, thi enhver ved jo, hvad Gæld er, og man maa naturligvis se paa dette Forhold, som det er. Der er vel ikke ret mange, som ikke have Gæld, og der er ikke ret mange Arbejdere, der komme paa Statsbaneværkstederne, som ikke, naar de underskrive dette, underskrive paa en vitterlig Usandhed. Det gaar til paa den Maade, at to Mænd skulle underskrive derpaa, og det er flere Gange sket, at et Par Mænd har faaet en Bajer for at underskrive. Jeg nævner dette her for at vise, hvilke Meningsløsheder Statsbanerne ere inde under.

Der er endnu et Par andre Spørgsmaal, jeg ønsker at berøre. Det ene af disse gaar ud paa at opnaa, at en Arbejder, naar han kommer til Skade i Statsbanernes Tjeneste, og denne Skade vedvarer [udover 13 Uger, kan faa Dagpenge udbetalt i Lighed med, hvad man betaler indenfor den private Industri. Den tidligere Trafikminister udtalte sig ligeledes herom i sidste Samling og lovede at ville gøre noget i den Retning, fordi han fandt det unaturligt, at de ere daarligere stillede end i andre Virksomheder. Der er noget, der hedder Statsbanernes Sygekasse, og man mente, at naar de ikke vare Medlemmer af denne Sygekasse, kunde de ikke forlange at faa Betaling for den skete Skade. Dette Spørgsmaal er endnu ikke løst; Arbejderne have indsendt et Andragende derom, men de have endnu ikke faaet Svar derpaa. Fra samtlige faglige Organisationer indenfor Statsbaneværkstederne er der for nogen Tid siden indsendt et Andragende til Statsbanerne om at faa Pensionsforholdene forandrede. Efter det Pensionssystem, der findes i Loven af 15. Maj 1903 om Statsbanernes Ordning, staar da-værende 15. Lønningsklasse i Loven angiven til 1,200 Kr. Man har ønsket at faa denne Sats forhøjet til 1,600 Kr., saavel for Haandværkere som for Arbejdsmænd, og at faa Aldersgrænsen for Retten til paa Grund af Alder at søge Afsked med Pension sat til 65 Aar. Der findes i dette Andragende en Motivering, hvori det siges, at den Gang, denne Sats paa de 1,200 Kr. blev vedtagen, var Lønnen ikke saa lidt over 1,200 Kr., men siden den Tid er Gennemsnitslønnen bleven ca. 1,700 Kr., og siden den Tid er der ligeledes givet Arbejderne i de militære Værksteder andre Pensionslove, der ere ikke saa lidt højere end denne. Det er jo en vigtig Sag for de Arbejdere, der have maattet tage deres Afsked paa Grund af Alderdom, og jeg anmoder derfor meget indtrængende den højtærede